

Carles Morell (Artés, el Bages, 1992) ha publicat els llibres de poesia *Els vapors que maten* (50è premi Amadeu Oller, Galerada, 2014), *Escola de cecs* (Curbet, 2015), *Canyes, llumins* (Godall, 2018), el dietari *Notes per a un solo de Scriabin* (A Contravent, 2017) i ha editat la correspondència entre Joan Vinyoli i Eudald Puig (Curbet, 2017). Figura a les antologies *Assumiràs la veu* (Terrícola, 2014) i *Premi Amadeu Oller. 50 anys de poesia* (Galerada, 2014).

Amb els anys, les distàncies,
les cases, les situacions ens duen sorpreses.
Les primeres s'escurcen; a les cases,
les cambres s'empetiteixen i es fan de vidre.
El portal, lluny de l'envelat,
ja no és un àmbit
de possibilitats immenses, sinó el calaix
on hi ha guardades cadascuna de les rels
d'aquella aroma: regalèssia
d'ella dins un vestit com l'estiu. Un
mar de dubtes silenciosos acompassats
a la punta mòbil de la teva sabata
de nen consentit. Prop del laberint
ignot d'escales i portes, de tresors alts
com el cel de nit, sense núvols, com la sang
prou clara de la vida estrenada de nou.
Com que cal revestir, revestirem
tots els plaers, les inquietuds,
ens aïllarem en el gran marbre
per entendre altra vegada el paisatge
que no reconeixem del tot.
Tornarem a picar a les portes
amb els ossos deslliurats de basarda,
vencerem la rutina,
la lentitud, la falta
de passió, les ganes partides.
Ens partirem els versos per escriure'ns junts
com al principi, com quan érem cecs
i només miràvem les mans de l'altre.
No deixem que aquell record cristal·litz
en un solatge espès
fins a dur-nos cap a la brega,
cap al rebuig, al desig mort.
Fem, doncs, com ara: articulem darrere el vidre
un cop de sol a aquest rellotge d'ombra,
abraçem-nos a l'homenatge
que hem declarat al fred que arriba.
Abrigats de ple, recollim-nos
dels indrets inhòspits i de les estacions,
del pas del temps i de les brases

Carles Morell

que ens cremen les lletres: Érem. Som. Massa a prop.
Els camps i els arbres encara no han defallit.
I podem ressuscitar els batecs d'altre temps.
Revivim-nos, revivim-nos vora les brases,
revivim la flama, la lletra, la ceguesa,
tornem-nos a posseir. No la sents,
vora la mar, aquesta olor de ràbia?

La barraca de canyes i llumins,
dic,
gastades com guspises de dissabte.
La fusta, les barres i els prestatges,
dic,
i toco novament l'aspror dels dies.

És ara que puc derrocar el moment.
Només ara, que s'han fos llenguatge i lloc.

I

És sempre aquest devessall de paraules.
De paraules estretes.
De paraules plumbooses.
De paraules malaltes.
I l'odi amb què descriu la lentitud del sol,
quan cau el vespre, vora l'aigua.
L'arbre cull fe, batega la planura;
la pau del llac, que enyoro quan hi sóc davant.
Repòs etern que l'esbarzer esmena.
Vides ressonant.

Als palmells de les mans
encara hi tinc el deix de l'herba.
Sospeso el pes de la culpa.
Tiro la primera pedra.

A la meva amiga Lara

Se'ns van desfer els acords d'aquella nit
com pols de cocodril
a la riba de la memòria.

Carles Morell

Respiràvem la nit oberta
i el seu perfum de crònica vital.
Hi havia una tebior en l'atmosfera;
un vent de cara d'àngel, cristalls color de dents,
color de crema feta amb massa traça;
o bé potser –només potser, i encara–
com el metall d'una trompeta
a les orelles de la mort
(quan el carrer era un banc de llum
atresorada al peu dels fanalets).

Era, en definitiva, una nit d'aigua,
una nit clara, una nit blanca,
i estic per dir que immòbil, matisada,
plena de passadissos amb balcons
sense final. Aquesta era la nit
dels plecs desfets de la carn tendra,
de les parets ben plenes d'humitat,
d'un amor boig, de braçades amargues
en l'espai-temps esquerp de l'estelada
(lletosa i densa, d'una llet amb tel).

Hi vam passar les mans, pel ball dels astres.
Vam omplir de ditades
la corba del neguit que ens dilatava.
Una nit. Una nit.
Una guitarra fonda en la taverna opaca.

(Oli en un llum, llum verd com suc de menta,
menta espessa, misteris a la boca
com fils antics d'una carpa de circ
que ha suportat dolors, somriures, anys.)

Vivim per dir la nit que ens porta
a aquella nit. Vivim per dir
i no dir res fora de lloc
quan per nosaltres no hi ha lloc,
parlem des del no-lloc per dir la nit aquella,
per dir totes les nits perdudes en la boira,
per veure'ns créixer junts amb l'ànima pintada
com una façana de marbre
(en l'interior, podrida);
vivim per dir la nit, per dir les nits,
les nits buscant l'agulla en el paller,

Carles Morell

foradant el misteri dels terrats
amb ulls caducs, beguts pel món.

Se'ns van desfer els acords d'aquella nit
com pols de cocodril
a la riba de la memòria.

I ara llepo les portes (tinc la llengua a les mans)
per veure què més hi ha que no hagi vist
darrere els vidres. Les llepo amb la febre
de qui ha perdut algun amic
i parla amb les estrelles o amb els gossos.
Així fins a l'extenuació,
barrejant els minuts com en un salt
al buit (i qui té fe per comptar enrere?);
fins a l'extenuació: parar sempre és difícil,
malgrat estar cansats de viure aquí,
llançats en les nits tendres.

Mai no parar,
mai, sinó veure i dir la nit
com qui es desdiu del pa, com qui ho desitja tot.

S'ho beu tot, l'ull golós.
La ment s'enfila esperitada.